

AZ EMBER ADVENTJE

„Szabadításod után sóvárog lelkem, igédben reménykedem. Sóvárogva tekintek ígéretedre: Mikor vigasztalsz meg engem?” *Zsolt. 119.81-82.*

Gyakran az Istent, a megoldásokat kereső ember imájában, életében a megoldás képe, a szabadítás, szabadulás utáni vágyban testesül meg, ahogyan a zsoltáros imájában láthatjuk. Melyek azok a dolgok, ami után az ember sóvárog, amire vár?

Mire vár, miután sóvárog az ember gyerekként?

Gazdag, elfoglalt szülőkre? ' Nem, hanem olyan szülőre, aki észreveszi a változásokat, aki megérti őket, akinek elpanaszolhatja magát, akinek nem fontosabbak mások, nem fontosabb a munkája, mint a gyerekek, akik minden helyzetben szakítanak időt, hogy együtt legyenek...

Mire vár, miután sóvárog az ember házastársként?

Vonzó csinos társra, aki mindig fitt, jólöltözött, kisportolt legyen? ' megértésre, elfogadó, szerető, mindig elérhető társra! Akinek a társ a legfontosabb, aki mindent hanyagolni tud, csak a társát nem, aki észre veszi ha fáj valami, aki észre veszi, hogy vigasztalásra, bátorításra, öröme, elismerésre, dicséretre van szüksége a társának...

Mire vár, miután sóvárog az ember családtagként?

Nagy családi bulikra, melynek szervezése haraggal, feszültséggel jár? De akkor is meg kell csinálni! ' Békességre, megértésre, olyan családtagokra, akiknek fontos a családi közösség, akik áldozatot is tudnak érte hozni, akik megértik a másik baját, együtt akarnak segíteni egymáson...

A tékozló fiú várákozása, vágyakozása, a kitaszítottságban... (Lukács 15.11-24.)

Milyen jó lenne az a vágyott nyugalom, szeretet, mely a lelkemet nyugtatja meg.

A tékozló fiú, egy idilli képet lát maga előtt: Az én atyám házában milyen jó dolga van még a béreseknél is! Az ezelőtt talán általa megvetett állapot, – szolgai lét – is vágyott, idilli képként idéződik fel lelkében! Elgondolkodtató, hogy a vágyott eszménykép mennyire viszonylagos! De nagyon tanúságos, hogy ez a várákozás nem egy passzív ábrándozás csupán, hanem egy határozott irány az életében, melyet tettek követnek! Körül néz önmagán, helyesen értékeli, belátja hibáit, változtatni akar, és elindul!

Gyakran a rossz felismeréséig eljut az ember. Gyakran azt is megérti, hogy tenni kellene valamit, de amikor arról van szó, hogy kimozdítsa az életét az eddig megszokottból, amikor áldozatot kíván a változtatás, amikor kényelmetlenséget, jelent, felvállalni a döntésemet, akkor már gyakran azt gondolja az ember, hogy változtasson más! Én nem tudok változtatni, én nem tudom, hogy megéri-e....?

A tékozló fiú elindult. Nem hátráltatta a szégyen, amit a lerongyolódott élete válthatott ki, nem törődött a hosszú úttal, nem tartotta vissza a kockázat, hogy mit fognak szólni otthon... Változásra várva, aktívává vált - elindult!

Gyakran a ma kényelmes, a felelősséget másokra hárító embere a Következőkkel akarja elintézni: Isten majd csinál valamit! Miért nem tesz már semmit!? Miért nem avatkozik bele...

És te, vajon mit teszel? Várod, hogy Isten tegyen valamit? És te? Te mire vagy hajlandó, hogy várákozásaid teljesüljenek?

Isten már tett valamit...

Többek között:

„Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen,” *János 3.16.*